

Емил Коралов

Крилатото момиче

Някой сладко пее, свирка, скрит във старата липа. Цяла вечер слуша Мирка, късно тая нощ заспа. Пролетният топъл вятър буйно шета из полята. И когато от чардака тя погледна сутринта – пърхат цял рояк в клоната дребни къдрави листа. Между тях със бели клепки кротко цветовете трепкат. А край Миркината къща всички телеграфни жици станали са броеници...

– Мирке, птиците се връщат! Гледай, и на нашта стряха лястовички долетяха! – рече весело баща ѝ. – Колко сладко чуруликат, сякаш в детството ме викат да изляза да играя... Свидни, мили гласове, да ги слушаш с часове... Но е време аз да ходя. – И забърза към завода.

Ненадейно във клоната пъстра птичка долетя. Мирка сви се на чардака, трепетно завика тя:

– Бате, гледай там на двора в прасковата до стобора! Чудна птичка за кафеза, само вътре как ще влезе...

Мирка има майстор чичо, който много я обича. Дърводелец сръчен, славен. За рождения ѝ ден той кафеза ѝ направи, боядиса го зелен, с бяло – сводчето извито. Щипна бузката ѝ сладка, па ѝ рече шеговито:

– Докато ти купи татко за кафезчето канарче – песнопойче и другарче, – дръж го на чардака ти със отворена вратичка! Току-виж, че долети някоя чудесна птичка и го вземе за квартирна...

Днес за туй закряска Мирка:

– Бате, викай я да влезе! Ще хареса ли кафеза?

Миркиният брат Стоян гледа до уши засмян. Той закачките обича също като своя чичо. От прозореца надникна и усмихнато подвикна на невръстната сестричка:

– Да, това се казва птичка! С толкоз хубави пера няма в цялата гора! – Гостенката той разглежда, важно думите нарежда: – На опашката зелено, по крилцата ѝ червено. Носи жълтичко герданче, бяла риза и коланче... На гърба е светлосива...

Мирка е нетърпелива:

– Бате, ама как в кафеза ще я вкараме да влезе?

– На чардака застани и с поклон я покани! Тя при тебе ще прехвъркне и в кафеза ще се вмъкне. Поклони се, ха така!

Мирка маха ѝ с ръка, ала птичката нехае, във клоната си играе.

– Бате, аз я каня, викам, а пък тя си чурулика.

– Много си нетърпелива! Птичката е срамежлива, а пък как я каниш ти? Тука за да долети, покани я на обяд! – смей се хитрият ѝ брат.

Носи Мирка във ръчички цяла шепичка трошички:

– Птиченце, ела при мен, гост бъди ми тоя ден!

Пърха птичето с крилца, лъскал пъстрите перца, но при нея не долита лакомството да опита.

– Бате, пак си чурулика, докога ли ще я викам...

– Как ще дойде? Кой е сляп? Каниш я със черен хляб. Птиченцето всичко вижда и от тебе се обижда. Я филия отрежи ти от бялата погача и с медец я намажи, па ще видиме тогава, няма ли да се разскача, няма ли да се гощава!

Мирка върна се с филийка в най-красивата чинийка. Ала хубавото птиче със герданче на момиче пак в кафеза не долита, лакомствата да опита. А подхвърква на липата.

– Ето, пак не идва, бате.

– А, разбирам аз защо пак е недоволно то. Таз филия е дебела, а водата ти къде е? Я му донеси котела! Ще се къпе и ще пее!

Мирка сипва, носи, пъшка и едва сега видя – има много тежка дръжка пълно менче със вода.

Най-подир подхвъркна тя – хубавата пъстра птичка със герданче на момичка, – тук и там се повъртя, после кацна на качето, поозърна се напето и излитна към чардака... С трепет Мирка я зачака, със кафеза я посрещна... Ала кацна тя отсреща, на чардачето на Ветка, пионерката съседка! Тя решаваше задачи. Птиченцето заподскача, през прозореца надникна: „Чик-чирик!“ – й сладко викна. Ветка му помахна нежно, ала някак си небрежно, не излезе на чардака.

– Бате – Мирка се оплака, – то при Ветка... Аз съм малка и не пиша със писалка.

Братът сбърчи вежди вити и отвърща дяволито:

– Не! Разбрах сега защо Ветка предпочита то! Повече я то харесва, че по-хубаво се сресва. Плитките си е изплела, вързала си и кордела. А пък ти си като чума! Мама затова ти дума: „Мирке, че кога за тебе у дома ще има гребен!“

Тъй ли? Мирка се разбърза, плитките си в миг изплете чудно хубаво и двете, розова кордела върза.

– Птиченце, ела у нас! Имам плитчици и аз.

Моли малката мома. Хвъркна птичката, но пак на отсрещния чардак кацна сякаш у дома...

– Бате, хубаво се сресах, а защо не ме хареса?

– Хм... – Стоян я заразглежда, кимна строго и нарежда: – Значи, лошо се обличаш. Тъй на птичка не приличаш. А със връзката червена как е Ветка натъкмена! Я сложи си за поличка тая шарена бохчичка! Вместо пъстрите крилца връзвам ти като перца ето тука, отстрани, тия

кърпи със ресни. Бре, за птичка си родена! А сега да ти надена мойта шапка със пискюлка да ти бъде за качулка. Най-подир ще ти извия и опашка от хартия. Е, сега в ръка с кафез на чардака ти излез!

Мирка всичко изпълнява, на чардачето застава. Птичката върти очи, гледа я и си мълчи.

– Я й поиграй хорце! Ама живо, от сърце! Нека види тя тозчас, че е весело у нас. Завърти си, завърти, о, не се стеснявай ти! И помахай със ръка, още, още, ха така! Живо тропай ръченица и ще имаш чудна птица! Аз с хармоника ще свиря, тя от музика разбира.

Брат й свири, тя играе, а пък птицата нехае.

– Скачай още, ха така! Зад тила сложи ръка!

Още птички долетяха на отсрещния чардак, ето нещо закълваха... Мирка пак им прави знак, кляка, скача и лудува, брат й свирката надува и превива се от смях. А пък птичките без страх все си там кълват зрънца... В двора сбраха се деца, викат, крискат като в цирка, всички смеят се на Мирка:

– Гледайте какъв палячо!

Най-подир и тя разбра, че я брат й подигра. Ревна тя тогаз да плаче. В миг при баба си изтича. Много баба я обича...

– Мило мое сладко внуче, я кажи, какво се случи? Леле, мязаш на плашило, мое малко внуче мило! Тъй ли скача на чардака? Тоз Стоян каква е драка!

Тупка детското сърце, плаче Мирка и разказва, гуши мокрото лице в бабината топла пазва.

– Миличкото ми момиче, няма птичките да влезат никога така самички да живеят във кафеза. Всичко живо по света търси волност, свобода.

– А защо тогаз при Ветка кацна там и чурулика, и другарките си вика?

– Твоята добра съседка във кафез не ги затваря, кротко с тях си разговаря. Никога ги тя не гони. А през зимата им рони на чардака си трошици, па им сипва и водица. Свикнаха така със нея и затуй не се боят все край нея да летят, и затуй сега й пеят.

– Но ще разберат ли те, че съм аз добро дете?

– Щом се грижиш, мило внуче, ти за тях, ще се научат.

Оттогава тъй и стана. На чардака, все засмяна, Мирка слага не кафеза, а на птичките трапеза. И при нея идат всички шарени и пойни птички. Тя със тях подскача, вика, като птичка чурулика, че сега не са самички, имат с баба много птички!

КРАЙ

© Емил Коралов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8912>]